

som undrer mig endnu mere, idet han nemlig sagde, at Visnepolitikken kun var Selvpinsler. Det var en Naade at pisse sig selv paa, at Alting saaledes stod stille her i Landet, men den nuværende Regjering kunde det være ligegyldigt. Den kunde tage sig det overordentlig let. Regjeringen havde slet ikke den Opgave at sørge for, at Sagerne her blev fremmede, og at Befolkningen eller Landet fik de Duffer og Krav opfyldte, hvortil det trænger. Jeg synes, at det ærede Medlem altså meget betragter Regjeringens Forhold til Landet som et Gudsforhold. Det er ganske vist, at det strengt taget kan være Gudseieren det Samme, hvorledes det gaar, naar bare han faar sine Midler, men deri tror jeg dog, at det ærede Medlem er fuldstændig uenig med Regjeringen. Jeg tror ikke, at det kan være Regjeringen ligegyldigt, hvorledes Alting gaar. Er det virkelig det ærede Medlems alvorlige Mening, at det er Regjeringen fuldstændig ligegyldigt, om den faar alle de Love, som den fremsætter, om alle de Spørgsmaal forblive uløste, og om Alting staa ganske stille, men at det kun er Noget, som rammer Befolkningen, navnlig Bønstrebefolkningen, men saa kan være alle Andre det Samme? Jeg tror, at det ærede Medlem her tager fejl, og jeg tilstaa, at det gjør mig ondt, at Regjeringen er nødsaget til at lade sig forsvare af Medlemmer, som have en saa forstjellig Opfattelse. Det vilde nemlig være en forbausende egoistisk Opfattelse hos en Regjering, at Sligt skulde være den ganske ligegyldigt, og hvad Mening er der saa i, at den fremsætter Forslag, naar det er den fuldstændig ligegyldigt, om de gennemføres. Jeg vil bede det ærede Medlem oplyse os om disse Gaader, som det er vanskeligt at løse. Det ærede Medlem sagde, at der var en Opgave, og at det var den eneste, hvortil Høire efter hans Mening havde bundet sig, og det var den at udnevne om Kongens Ret til frit at udnevne sine Ministre. Det forekommer mig oprigtig talt at være en mærkkelig Opgave. De Herrer holde jo netop paa, at Kongen ikke maa udnevne andre Ministre end dem, han nu har, saa der er jo ingen Veilighed til at udnevne andre. Det er en Trøst, at det er det eneste Princip, som er tilbage i det Parti, som det ærede Medlem er en Støtte for, og at der slet ikke er noget Andet, de have bundet sig til, end Kongens Ret til frit at udnevne sine Ministre, hvilken han ikke har Veilighed til at udøve, for saa er der ikke mere noget Farligt ved Partiet, og navnlig er det ikke farligt af den Grund, at man kan trøste sig med, at det, der er det sidste og eneste Princip, det bliver ikke en

Gang holdt. Det ærede Medlem vil have i frist Hukommelse, hvorledes de Herrer Forvarere af det nuværende Ministerium for en halv Snæs Aar siden som Parti behandlede Kongens Ret til frit at beholde sine Ministre paa en alt andet end delikat Naade. De tvang ham ved Finantslovstriden til at afskedige det Ministerium, han den Gang havde, hvilket var Narfagen til, at det nuværende Ministerium kom til Roret. Naar Principerne ikke ere stærkere, og der kun er dette ene, saa antager jeg, vi hurtig kunne blive færdige dermed. Nei, jeg tror, at saa Meget kunne vi hurtig blive enige om, at vi maa se at forstaa huerandre. Regjeringen stiller sig altsaa nu — hvis det er rigtigt, hvad jeg for Resten betvivler, men som det ærede Medlem har sagt — paa det Standpunkt, at det er den fuldstændig ligegyldigt, om Lovene fremmes eller ikke. Den betragter Fremsettelsen af de Love, som den fremsatte i Tjor, og som den har fremsat i Aar, som et formelt Stridt og intet Andet. Paa samme Naade har den betragtet Finantsloven i Aar ligesaa vel som den i Tjor som formelle Forslag. Det er den ligegyldigt, om de forkastes eller ikke. Hvorfor gjør den det? Fordi den, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Gad) udtalte sig, mener, at det er ganske overflødig for en Regjering at være i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal, med andre Ord mener, at det er ligegyldigt, om en Regjering opfylder de Betingelser og Forudsætninger for en Regjering, som Grundloven sætter. En tydeligere og klarere Misfjendelse af hele vor Forfatnings Aand og Ord kan ikke gives; thi det er klart — det kunne vi afgjøre uden at komme ind paa formelle juridiske Stridigheder, om Forfatningens Ord ere saadanne eller saadanne, om den Paragraf mener det eller det — at Forudsætningen og Grundtanken i enhver konstitutionel Forfatning og navnlig i Forfatningen af 1849 og den reviderede af 1866 er den, at der Intet kan gøres konstitutionelt taget uden i Overensstemmelse og i fuld Samarbejde med Folkets Repræsentanter, med hele Repræsentationen. (Indsigelse). Ja, hele Repræsentationen. Det ærede Medlem mener vel ikke, at Regjeringen har hele Repræsentationen paa sin Side. Dette er Betingelsen for at udrette Noget. Det vil det ærede Medlem vist være den Sidste til at benegte. Denne Betingelse sætter imidlertid Regjeringen sig ud over. Men saa er vort Svar herpaa, at, saa længe den mener at kunne undvære Rigsdagens og Befolkningens Tillid, saa kunne vi ogsaa undvære Samarbejde med denne Regjering, saa længe maa vi over-